

[Stats- og udenrigsministeren.]

geringen den 18. april, at man var indforstået med, at udsættelsesforretningen nu blev foretaget.

Da der ved middagstid den 21. april var kommet meddelelse fra Thorshavn om, at befolkningen i Klaksvig havde hindret gennemførelsen af fagedforretningen, gjorde jeg overfor formændene for folketingets demokratiske partier rede for situationen. I mødet deltog også de 2 færøske folketingsmænd og lagmanden. Lagmanden rettede på landsstyrets vegne på mødet en anmodning til regeringen om nu at stille politiforstærkning til rådighed.

Der var fra alle sider enighed om, at landsstyret måtte have krav på bistand henedefra til opretholdelse af ro og orden på Færøerne, og at man nu, som det var regeringens indstilling, måtte efterkomme landsstyrets anmodning om at sende et antal politibetjente til Færøerne.

Efter at jeg havde fået forbindelse med rigsombudsmanden og af ham fået en skildring af begivenhederne og hans personlige indtryk af situationen, blev det besluttet samme aften at afsende en politistyrke på 120 mand ombord på „Parkeston“, der med kort varsel var blevet stillet til rådighed af Det Forenede Dampskibs-Selskab. Ved sundhedsstyrelsens mellemkomst kom man i forbindelse med 2 læger, der erklærede sig villige til at lade sig konstituere som henholdsvis sygehuslæge og kom-munelæge i Klaksvig.

Det viste sig efterhånden, at forholdene i Klaksvig var meget ophidsede, og samtidig benyttede lederen af det færøske republikanske parti, Erlendur Patursson, lejligheden til at gennemføre en ihærdig agitation for iværksættelse af generalstrejke.

Den 22. april anmodede kommunalbestyrelsen i Klaksvig i et telegram til statsministeriet om, at politiaktionen måtte blive standset. Telegrammet blev straks videresendt herfra til landsstyret som den myndighed, der havde rekvireret rigsmyndighedernes assistance i sagen.

Der fandt ligeledes en telegramveksling sted imellem landsstyret og kommunalbestyrelsen om mulighederne for at optage forhandling; landsstyret indtog det standpunkt, at forhandlinger var nytteløse, medmindre forhandlerne medbragte positive forslag til en løsning af konflikten.

„Parkeston“ nåede frem til Færøerne søndag den 24. om morgenen, men regeringen og landsstyret anså det for betænkeligt at iværksætte en aktion i søndagens løb eller om mandagen, den 25. april, der er Færøernes nationale flagdag.

I løbet af søndagen fremkom meddelelser om, at befolkningen i Klaksvig beredte sig på at yde væbnet modstand, såfremt politiet forsøgte at gå i land. Det forlød, at der var stjålet dynamit, at der var etableret en stærk havnespærring, og at der fandtes en del våben på stedet. Disse meddelelser medførte, at man nu måtte regne med, at en ordre til politiet om at gå i land i Klaksvig kunne indebære en risiko for blodsudgydelser, og regeringen orienterede i løbet af søndagen partiformændene om den seneste udvikling i sagen.

Dagen efter rettede kommunalbestyrelsen i Klaksvig en henvendelse til landsstyret om at optage forhandlinger, og en tilsvarende anmodning blev sendt til regeringen. Efter at kommunalbestyrelsens henvendelse var blevet drøftet i et partiformandsmøde sent på eftermiddagen, forelagde man kommunalbestyrelsens henvendelse for rigsombudsmanden med anmodning om at indhente landsstyrets erklæring.

Landsstyret havde for sit vedkommende besvaret kommunalbestyrelsens henvendelse ved at indbyde en delegation til omgående at komme til Thorshavn, og der påbegyndtes derefter forhandlinger ved middagstid den 26. april. Det var klart, at man under disse omstændigheder måtte forholde sig afventende med hensyn til iværksættelse af aktionen.

I aftenens løb fremsatte imidlertid den færøske arbejderforening overfor landsstyret krav om, at landsstyret inden en time skulle